

متن پرسش

سلام علیکم و رحمت الله: استاد عزیز آنچه که از بعضی دروس معرفت النفس شما فهمیده ام نفس انسان حقیقتی دارد که این حقیقت قوایی دارد که این قوا در موطن بدن که نفس برای خود می‌سازد (البته اگر اشتباه نکنم نفس کلی) ظهور پیدا می‌کند مثلاً قوه بینایی در محل چشم و شنوایی در گوش که بین اینها تناسب هم باید باشد حال از معرفت نفس بخواهیم به یکی از شوءون معرفت رب منتقل شویم آیا می‌توان گفت که خداوند متعال هم برای ظهور اسما و صفاتش در عالم ناسوت اول موطن آفرینی می‌کند بعد اسما خود را در هر موطنی ظهور می‌دهد مثلاً حقیقت آدمیت از مخزنی که جامعیت اسمایی دارد در بدن تسویه شده حضرت آدم متجلی می‌شود و حقیقت خروس از مخزن خاص خود در نطفه خروس و حقیقت کلی هر درختی و موجودی در موطن خاص خود که استعداد دریافت آن اسم و فیض را دارد و بر اثر حرکت جوهری و اعمال اختیاری و پیروی از شریعت (البته در مورد انسان) هر چه قابلیت و استعداد قویتر شد تجلی و ظهور هم شدیدتر می‌شود که البته این قاعده در عالم ناسوت درست است و در مورد موجودات ملکوتی خود آنها ظهور اسماء هستند نه موطن هایی که اسما در آنها ظهور می‌کند. آیا این تلقی و برداشت درست است؟ اگر درست است با این آیه قران کریم که می‌فرماید «و ان من شی الا عندنا خزاینه و...» چگونه قابل جمع است که این آیه ظاهراً خود همین هر شی را تنزل یافته عالم اسما می‌داند نه چیزی که اسما در آن ظهور پیدا کرده است یعنی خود همین آتش تنزل یافته اسم قهار است و خود همین درخت تنزل یافته اسم حی است نه موطنهایی که اسم حی یا قهار در آنها ظهور کرده (عنایت فرموده در صورت امکان با تفصیل بیشتری راهنمایی بفرمایید)

جزاک الله خیرا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: با توجه به روایت «كُنْتُ كَنْزاً مَخْفِياً فَأَحْبَبْتُ أَنْ أُعْرَفَ فَخَلَقْتُ الْخَلْقَ لَكِّي أُعْرَفَ» می‌فهمیم حضرت حق مخلوقات را خلق کرده‌اند تا شناخته شوند. از طرفی خود را در آن مخلوقات می‌چشند، ولی خودی را که نازلهی آن چیزی است که در ذات خود دارند یعنی در عین حضور ذات، نازلهی ذات خود را در آینهی تفصیل به نمایش می‌نشیند. موفق باشید